

Arrest

nr. 200 640 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2017 wordt beslist tot intrekking/beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij zonder bevel om het grondebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

□ het staat vast dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokkene het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Beveren weigerde het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw N. X. (..), ° 19.02.1993, te erkennen en dit overeenkomstig artikel 21 van het Wetboek van internationaal privaatrecht. Deze weigering kwam er na negatief advies d.d. 13.09.2016 omtrent het huwelijk vanwege het parket van Dendermonde.

Dit advies luidt als volgt:

Uit politionele Informatie blijkt dat er sprake is:

A. Van serieuze tegenstrijdheden tussen de verklaring van beide partijen:

- met betrekking tot de tijdsperiode waarin jullie elkaar hebben ontmoet:

• Mevrouw X. N. (..) verklaarde dat zij u heeft ontmoet In Juli 2014, U daarentegen verklaarde dat jullie elkaar hebben ontmoet in 2011. Volgens uw verklaring hebben jullie 1 maand doorgebracht (n Lezhe in 2011, en hebben jullie in die maand elkaar drie maal gezien/ontmoet. Er is aldus sprake van een serieuze tegenstrijdigheid, hét verschil van tijdsperiode, is maar liefst (ongeveer) 3 jaar.

Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, bleef u bij uw verklaring en verklaarde u dat u vermoedt 'dat ze het vergeten is' wanneer jullie elkaar voor het eerst hebben ontmoet.

Mevrouw verklaarde dat het voor haar liefde op hel eerste gezicht betrof. Aldus moet zij dat moment van de eerste ontmoeting goed herinneren

- Volgens u hebben jullie elkaar in augustus 2012 twee keer ontmoet, alsook hebben jullie één week samen aan de kust doorgebracht In augustus 2013. Mevrouw daarentegen verklaarde dat jullie elkaar voor het eerste hebben ontmoet in juli 2014.

- met betrekking tot de beslissing om te trouwen;

-Mevrouw N. (..) verklaarde dat jullie hebben beslist om te trouwen in 2014, U verklaarde daarentegen dat jullie verlovingseest op 7 september 2013 In België plaatsvond. Nadien bent u niet meer zeker van deze datum, wel van het jaartal, dan ook niet meer van het jaartal om finaal uit te komen bij de datum van 7 september 2014.

- In haar verklaring sprak mevrouw N. (..) geen enkele keer over een verlovingseest

« Volgens mevrouw hebben jullie elkaar voor het eerst ontmoet In juli 2014. U sprak over een verlovingseest op 7 september 2013. Op het einde van uw verklaring wijzigde u deze datum naar 7 september 2014. Kort na de eerste ontmoeting zou er aldus een verlovingseest hebben plaatsgevonden» Mevrouw wist niet wanneer exact jullie hebben beslist om te trouwen. Maar volgens u vond er al een verlovingseest plaats op 7 september 2014

- Mevrouw X. N. (..) verklaarde in haar verhoor dat u in de zomer van 2014 naar België is gekomen om haar hand te vragen aan haar vader. Volgens verklaring van mevrouw aldus in dezelfde zomer wanneer jullie elkaar voor het eerst ontmoet hebben. Dit doet vragen rijzen.

- Verder in haar verklaring deelde mevrouw mede dat jullie in 2014 samen hebben beslist om te huwen, meer bepaald via skype. Aldus verklaarde zij aanvankelijk dat u In de zomer van 2014 aan haar vader vroeg om te kunnen trouwen, nadien is het een gezamenlijke beslissing om te trouwen?

- U was in uw verklaring ook "niet 100 procent zeker" van de datum van het huwelijk. "Ik kan er een paar dagen naast zitten" verklaarde u

- Mevrouw verklaarde dat u in de zomer van 2014 naar België was gekomen om haar hand te vragen aan haar vader. Geen enkele keer sprak u hierover In uw verhoor. U verklaarde dat u In augustus 2014 naar België was gekomen met het oog op het verlovingseest op 7 september 2014 (zoals reeds eerder vermeld was de datum aanvankelijk 7 september 2013, om naden gewijzigd te worden naar 7 september 2014)» U verklaarde tevens dat uw vader toestemming vroeg aan de vader van mevrouw. Mevrouw verklaarde dat u naar België was gekomen om toestemming te vragen aan haar vader.

-Tegenstrijdheden met betrekking tot de wijze van communicatie tussen u beiden*

Mevrouw X. N. (..) sprak over skype. U sprak over SMS en telefoon. Bovendien kennen jullie elkaars mailadres niet.

- tegenstrijdheden met betrekking tot de getuigen op het huwelijksfeest

Volgens u waren uw broer en haar vader getuigen van het huwelijk. Volgens mevrouw waren uw broer en uw vader de getuigen..

- tegenstrijdheden In uw verklaring over uw reizen naar België.

In uw verhoor verklaarde u dat u in september 2012 voor 1 maand naar België is gekomen om mevrouw te bezoeken. Nadien wijzigde u dit naar "voor 2014 ben ik trouwens ook niet naar België gereisd".

B. U verklaarde op het einde van het verhoor dat jullie samen op 28 juli 2015 naar België hebben gereisd. Maar aan de huwelijksdatum van 27 juli 2015 twijfelde u wel, terwijl dat maar 1 dag zou zijn voor jullie vertrek naar België.

C. De voorgelegde foto's zijn volgens de procureur des Konings ongeloofwaardig en staven jullie verloving en huwelijk niet.

(eind advies)

Op 31.05.2017 werd aan betrokkene een brief gericht in het kader van het hoorrecht en om de bepalingen van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 na te gaan.

Deze brief werd betekend aan betrokkene op 07.06.2017.

Op 26.06.2017 bracht betrokkene volgende elementen aan:

**foto's van het koppel, al dan niet met familie en/of vrienden: deze foto's spreken van het verlofings- en trouwfeest, maar juist het gebrek aan kennis van beide echtgenoten omtrent verloving en huwelijk zijn in het negatief advies van het parket een doorslaggevende factor. De foto's zijn volgens het advies van het parket ongeloofwaardig en staven de verloving en het huwelijk niet*

"getuigenissen van kennissen en familie van het koppel: het gesolliciteerd karakter van deze beweringen kan niet worden uitgesloten. De inhoud ervan kan niet als feit worden beschouwd.

'bewijzen dat betrokkene een 'inburgeringstraject en Nederlandse les volgde plus enkele jobaanbiedingen van de VDAB: deze bewijzen doen geen afbreuk aan het frauduleus karakter van het huwelijk en vormen geen beletsel om in het licht van alle gekende informatie in het dossier het verblijfsrecht in te trekken.'

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Schending van artikel 10 van de Wet van 15 december 1980, Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en het principe van proportionaliteit, motiveringsplicht Manifeste appreciatiefout.

De bestreden beslissing stelt dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Beveren weigerde het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw N. X. (...) te erkennen en dit overeenkomstig artikel 21 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht. Deze weigering kwam er na negatief advies dd. 13.09.2016 omtrent het huwelijk vanwege het parket van Dendermonde.

Verzoeker en zijn echtgenote huwde op 28 juli 2015 huwde te Mamurras (Albanië), inmiddels is het echtpaar reeds twee jaar gelukkig getrouwd.

Op 06.12.2016 diende verzoeker en zijn echtgenote een verzoekschrift in tot erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte. Pas wanneer er hieromtrent een definitief vonnis/arrest genomen wordt kan eventueel het verblijfsrecht van verzoeker worden ingetrokken.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en wordt tevens een motivering in feite gegeven, met name dat verzoekende partij een huwelijk heeft afgesloten dat uitsluitend gericht is op het binnenkomen en verblijven in het Rijk waarbij erop gewezen wordt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Beveren weigerde het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw N. X., °19.02.1993, te erkennen en dit overeenkomstig artikel 21 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en dat deze weigering er kwam na negatief advies vanwege het parket van Dendermonde d.d. 13.09.2016 omtrent het huwelijk. Verder wordt in de bestreden beslissing het negatief advies van het parket integraal hernomen en wordt tevens gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet kunnen leiden tot een andersluidende beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het is niet betwist dat verzoekende partij verblijfsrecht heeft bekomen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet als echtgenoot van een derdelander met verblijfsrecht in België.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;(..)”

De verwerende partij heeft evenwel beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekende partij op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° en 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Zoals blijkt kan de verwerende partij op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een einde stellen aan het verblijf van de verzoekende partij wanneer blijkt dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekende partij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat er een negatief advies is geweest van het parket inzake haar huwelijk en dat ingevolge hiervan de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd heeft het in het buitenland gesloten huwelijk te erkennen. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich beroept op deze feiten om te besluiten dat het huwelijk van verzoekende partij enkel gericht was op een verblijfsrechtelijk voordeel voor haar en dientengevolge een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekende partij. Het loutere feit dat verzoekende partij thans nog steeds gehuwd is maakt niet dat de verwerende partij niet zou kunnen overgaan tot de thans bestreden beslissing op grond van de gemaakte vaststellingen inzake het huwelijk. Waar verzoekende partij er tenslotte op wijst dat zij beroep heeft aangetekend tegen de niet-erkenning van haar buitenlandse huwelijksakte dient gesteld dat dit niet wegneemt dat de verwerende partij rekening kon houden met het voormeld advies van het parket en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen. Verder dient er op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Verzoekende partij kan, mocht het huwelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tewerk zou zijn gegaan bij het treffen van de thans bestreden beslissing.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER